

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

«Ένας άνδρας στεκόταν στον σελινοφωτισμένο δρόμο και την κύτταζε:

Ήταν...ό «Έδμος!

Ναί, ήταν ο «Έδμος, υπερήφανος, ώραιος, εύτυχισμένος γιατί τ ή ν έβλεπε επίτελους, μ' άπλωμένα τά μπράτσα του προς τó μπαλκόνι της!

Η Σουζέτ έμπηξε μιά κραυγή ανεκλάλητης χαράς.

Πώς!... Κραυγή χαράς!

Νινάχτηκε προς τά πίσω άμέσως, τρομαγμένη ξαφνικά άπ' τόν ίδιο τόν έαυτό της. Μπήκε μέσα κι' έκλεισε τήν μπαλκονόπορτα. Άγκομαχούσε. Ήταν καταντρομοιάσμενη. Άχ, πόσο πονούσε, πόσο ήταν ένοχη αύτή ή κραυγή που τής ξέφυγε! Και πόσο ποθούσε νά πεθάνη!

Ναί, ήταν άναμφισβήτητο πειά, αύτό που συνέβαινε τόσοσόν καιρό στήν ψυχή της: Ήταν κραυγή χαράς, εκείνη ή κραυγή της. Είχε χαρή άνέκραστα, ξαναθλέποντας τόν «Έδμο. Και μιά στιγμήά λάμψη, σάν λάμψη άστραπής, φώτισε ξαφνικά όλα τά σκοτεινά κι' αίνιγματικά μυστήρια τής ψυχής της:

Τόν άγαπούσε!

Ποτέ της λοιπόν, δέν είχε πάμει ν' αγαπάη. Τόν αγαπούσε και πρίν—τότε που τόν πρωτογνώρισε—τόν αγαπούσε και κατά τήν έποχή τόν πρώτων μηνών τού γάμου της, και...τόν αγαπούσε ακόμη κι' όταν έμαθε τά ύσα έμαθε άπ' τή γρηά-Μαγκέ, και...

Και τώρα, τόν αγαπούσε έκτό φορές πιδό πολύ!

Ναί, δέν τόν αγαπούσε τώρα μέ τήν επιπολαιή αγάπη παιδούλας, αλλά μέ τήν παραφορά ώριμης γυναίκας. Δέν τόν αγαπούσε όπως ήταν πρίν άνακαλυφθή τó εγκλημα, αλλά τέτοιον όπως ήταν τώρα, αδιάφορο άν ήταν δηλητηριαστές ή όχι. Τόν αγαπούσε, ό,τιδήποτε κι' όποιοσδήποτε κι' άν ήταν.

Τί ντροπή, όμως! Ωστόσο τόν λάτρευε. Κι' άπ' τή χαρά της, εφώνιζε:

—Θέέ μου, μ' αγαπάει και τόν αγαπώ!

Θά ήταν τρομερό όμως, άν είχε μαντέψει τήν αγάπη της κι' εκείνος, άκούγοντας τó χαρούμενο ξεφωνητό της. Κι' άσφαλώς θά τó είχε άκούσει! Θά ήταν τρομερό... Γιατί σίγουρος πειά ότι αύτή τόν αγαπούσε, θά ξαναγρόταν. Και θάμπαινε μέσα στό δαιμότιό της, αύτή τή φορά. Ω, δέν ήταν ασυτό, δέν ήταν δυνατό τó ξαναγίνη ή Σουζέτ αύζυγος ένός δολοφόνου! Δέν τό θελε ή ψυχή της, ένα τέτοιο πράγμα...

Κι' άν άνέβαινε πάλι εκείνος, ύστερα άπ' τó ξεφωνητό τής χαράς της που άκουσε;

—Ή πόρτα! Είχε εκκλειδωθεί ή πόρτα! Εφώνιζε ή Σουζέτ ξαφνικά, άνατοχίζοντας μόλις τή θυμήθηκε.

Κι' άρμισε προς τά κεί, νά τήν συρτάση...

Μά ή πόρτα, πρίν προλάβει ή Σουζέτ νά τήν κλειδώση, άνοιξε διάπλατη:

Κι' ό «Έδμος παρουσιάστηκε στό κατώφλι της!

Η Σουζέτ γλάρωσε τά μάτια της. Άφισε ένα σογνητό πόνου, μά και λαγύρας. Είθε άνοιγμένη τήν άγκαλιά τού αύζυγού της. Ρίχτηκε σ' αύτή, ζάρωσε στό πλατύ του στήθος κι' άναλύθηκε στό λυγμούς μέ σολιπόθυμη από εύτυχία κι' ά-

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

πό φρίκη...

V

«Όσο τήν είχε ξανακερδίσει πάλι ό «Έδμος τής Σουζέτ, τή λατρευτή του. Τήν είχε πάλι γυναίκα του, τήν αγαπημένη του Σουζέτ! Θεέ μου, όλόκληρη χρόνος άγωνίας είχε περάσει γι' αύτόν! Και τί άγωνίας! Ήταν σάν ένας κολασμένος, που ύστερα από είκοσι αιώνας φοιχτά θασσαντική ζωή στόν «Άδη, γινόταν επίτελους δεκτός στόν Ουράνό!

Πόσο είχε δίκαιο, νά περιμένη και ν' άφήση τήν 'Αγάπη ν' άποτελειώση σιγά-σιγά τό έργο της!... Κι' ή 'Αγάπη έργαστηκε καλά τόσοσόν καιρό, μέσα στήν καρδο λα τής Σουζέτ. Κι' ήξερε καλά ό «Έδμος από πρίν, ποτε ήταν δική του ή καρδούλα εκείνη!

Η πρώτη του σκέψη, τότε, όταν άκουσε τή γυναίκα του νά λέη: «Αύτά τά λουλούδια, τά μαξέω για μιά νεκρή», ήταν ν' αυτοκτονήση. Άφού ή αγάπη τής Σουζέτ—τό μόνο πράγμα που τόν ένδιέφερε στόν κόσμο—γι' αύτόν είχε χαθή, γιά ποίο λόγο νά ζή ό «Έδμος; Άλλά, όχι! Αύτός τήν αγαπούσε τόσο πολύ, τόσο πολύ, ώστε ξέβαντος έπρεπε κι' εκείνη νά τόν αγαπάη ακόμη. Δέν ήταν δυνατόν νά πάη νά ενε αύζυγός της. Θά ήταν όμως ήλιθότης του, νά παρουσιαστή έτσι άμέσως μπροστά της, ή νά θέληση νά τήν δη κατά τις πρώτες εκείνες ήμέρες: Άσφαλώς εκείνη θ' άρνιόταν νά τόν δεχτή, θ' άρνιόταν νά τόν δη και νά τού μιλήση, και θά εξακολουθούσε και στό μέλλον—άπό έγωισμό πειά—ν' άρνιέται. Και νά τήν έσπρωχνι, ακόμη ή καρδιά της νά τόν δη, θά τήν έμπόδιζε ή υπερηφάνειά της!

«Έπρεπε λοιπόν ό «Έδμος, νά περιμένη... Και περιμένη. Η αγάπη του ήταν τόσο πολύ μεγάλη, ώστε ήταν, φυσικά, κι' ύπομονητική. Σ' όλο αύτό τό μακρό διάστημα, ό «Έδμος έμοιαζε μέ χαρτοπαίκτη που μέ ύπομονή κι' ύπολογισμό έπαίζει τά τελευταία χρήματά του. Τιποτε δέν ήθελε νά ριψακινδυνεύση, γιά νά ενε σίγουρος ότι και τίποτε δέν έπρόκειτο νά χάση...

Τήν παρακολουθούσε τή Σουζέτ. Άλλά μέ πόση φρόνησι και μέ πόσες προφυλάξεις κρυθόταν!... Άπό μακριά, έστειλε ανθρώπους γιά νά μάθη τό τράνιο μέ τό όποιο έφυγε, τήν πόλι στήν όποία πήγε, τά μέρη άπ' τά όποία πέρασε, ή άγαπημένη του Σουζέτ. Πρόσεχε νά μη φανή πουθενά. Δέν ήταν ακόμη κατάλληλος ό καιρός κι' ή περίσταση, γιά νά κάνει τήν εμφάνισή του μπροστά της. Μάντευε τό κάθε τί που συνέβαινε, στήν ψυχή τής γυναίκας του.

Και μαντεύοντας το, ήταν σέ θέσι νά παρακολουθή—θήμα προς θήμα—τήν ψυχολογική κατάστασί της. Τήν παρακολουθούσε λοιπόν παντού και διασκόως άόρατος από εκείνη. Κατάλαβε φυσικά, ότι ό μεγαλύτερος της φόβος ήταν μήπως τόν άντικρύσει από κάπου. Μά κατάλαβε, ήθερε καλά, και κάτι άλλο ακόμη: «Ότι ό φόβος αύτός τής Σουζέτ, θά τής γινόταν τόσο τυραννικός, ώστε...ώστε θά φρόντιζε πώς νά τόν διώξη πειά άπ' τήν ψυχή της!

Κι' όταν θά κατώρθωνε ή Σουζέτ νά διώξη αύτόν τό φόβο της, τότε...ό, τότε θά ξαναγινόταν πάλι δική του!

«Όταν έιασε λοιπόν ό «Έδμος, ότι ή γυναίκα του κι' ή 'Ισαυρίνα έβειναν στό έρημικό σκεδόν κι' άγριο εκείνο μέρος—της κοιλάδος του ποταμού Νέκαρα—ή ψυχή του λανθάνασε από έλπίδα. Άπ' τήν έλπίδα, ότι ή σπουδαίοςί τόν ήταν κοντά πειά. Άρχισε νά κινήη νούγγορη έπιπαιε και τήν κατάλληλη στιγμή τής εμφάνισώς του μπροστά της. Η μόνησι της Σουζέτ κι' ή μοιούνη ζωή της στό έρημικό σκεδόν έ-

καινο μέρος, του ήσαν σύμμαχοι άπροσδόκητοι και πολύτιμοι στους σκοπούς του. Κ' η έμπιστοσύνη του αυτή για την έπιτυχία του σχεδίου του, τούβινε καινούρια όπομηνη και καινούριες δυνάμεις.

Πολλές, πάμπολλες φορές, χωμένος πίσω από καμιά γωνία θράγου—στην αντίθετη όχθη του ποταμιού—καθόταν και παρακολούθουσε τη Σουζέτ ή στους περιπάτους της με τον Σουέν ή στους ρεμψασμούς της άπάνω στο μπαλκόνι. Άπο μακριά, δέν έβλεπε θέβαισα άν ήταν λυγρή ή άν έπασχε. Κ' ήθελε με δίαια ό "Έβμος νά πάσχη ή Σουζέτ, γιατί έτσι ή μοναξιά της κ' ή μελαγχολία της θά την έφριχναν πιο γρήγορα στην άγκαλιά του ούζυγος της...

"Ένα θράδυ, τριγυρίζοντας κοντά στο σπίτι της, είδε την πόρτα άνοιχτή. Μπήκε μέσα προφυλακτικά, αλλά μπρός στη σκάλα δίτασε ν' άνεβή!... Ήταν άραγε ή κατάλληλη στιγμή, για νά έμφανιστή στη γυναίκα του;... Κ' ή Σουζέτ πάλι, την ποθούσε—έκείνη τη στιγμή—τη συνάντησι αυτή;...

"Ετοιμός ν' άνεβή, έξακολουθούσε ώστόσο νά διατάζει. Τό χτυπακό του ήταν γοργό κ' όδυνηρό. "Ισως νά ήταν πολύ θιαστικό άκόμη, αυτό τό διάθεμά του... "Ισως νά τον έδιωχναν... "Άχ, πόσο ήθελε ν' άνεβή, νά τρέξη κοντά της, και νά τη δεχτή στην άγκαλιά του!

"Άνέθηκε... Ψυχρός ήδρωτας τον πάγανε ούγκορμο... Δίταζε φριγά, θασαστικκά... Κ' όστερα, ζασακατέθηκε!

Έγχε άπόφασι νά περιμένη άκόμη. Και θά περίμενε. Μά έξω στο δρόμο πειά, την είδε στο σελινοφώτιστο μπαλκόνι, έκείνη τον είδε κάτω στον σελινοφώτιστο δρόμο κ' έμμηξε μία κραυγή λαχτάρας στο άντικεινιά του.

Κι' έτσι ό "Έβμος άνέθηκε και πάλι—όριστικά και δίχως διασταμάτ, τη φορά αυτή—γιατί έτυχε ν' άκούσει την κραυγή της άνεκλάλητης λαχτάρας της!

Μά τώρα;...

"Ω, τώρα, την είχε ένακαρβίσει τη λατρευτή του Σουζέτ. Την είχε δική του. Έγχε γι' αυτόν τελειώσει πειά τό τρομερό μαρτύριο νά εινε μόνος, ενή ή γλυκεία του Σουζέτ τον μισούσε. "Ω, με πόση λαχτάρα ρίχτηκε άμέσως στην άγκαλιά του και δέχτηκε και τό άνταπόδωσο τά φιλιά του, μόλις άνοιξε τά μάτια της και τον είδε!...

Δέν την ένοιωσε πειά μέσα στην άγκαλιά του σάν κοιμιστάκι δειλό, αλλά σάν γυναίκα γεμάτη από φλόγα κ' από πάθος...

Πόσο την άγαπούσε!... Πόσο ήταν όμορφη!... Ήταν πιο όμορφη άπ' την "Άνοιξι, πιο όμορφη από δροσερό λουλουδι, πιο όμορφη άπ' τη Νεότητά!

Δέν θράβαινε νά την κυττάζει. Την έβρισκε μεγαλωμένη. Ήταν πειά τελεία γυναίκα...

Μέσα στην άπειρη εύτυχία του όμως, καθώς την κυττάζε έτσι, τον πίκρανε μία άνάμηνη: "Έδώ κ' ένα χρόνο πρίν, σέ παρόμοια άκρίβως περίστασι, κ' ενή την κυττάζε καθώς κοιμόταν, ή Σουζέτ έζήτησε. Και μόλις τον είδε σκυμμένο άπάνω της, παράθελε και τη στοργή και την τρυφερότητα που όπρηχαν στο θέλειμα του και τό φώναζε τρομαγμένη:

—Φύγε!... Φύγε!...

Στέναζε θλιθερά, ό "Έβμος. Κούνησε όμως το χέρι του μπρός στο μέτωπο του και κατώρθηκε νά διώξη την πικρή αυτή άνάμησή του.

Τού άνήκε τώρα γιά πάντα, ή ούζυγος του. Αιώνια πειά, θά ήταν δική του. Τι άτελείωτη γασά θά ήταν, στο μέλλον, ή ζωή τους! Κι' άν καμιά μελαγχολική σκέψι έπισκεπτόταν πότε-πότε τό μυαλό της Σουζέτ, με πόση εύκολιά θά την έδιωχνε ι' ένα φιλιανά του στο μέτωπό της!

Και τό έγκλημά του;... Ή τιωρήσει του;... "Ο μαυτοκίδος σ'ένος δλόκληρος γρόνος του έξελισσούτο, μακριά άπ' τη Σουζέτ;

Μπα!... Ουτε τά σκεπτόταν αυτά, μέσα στην τωρινή του εύτυχία, ό "Έβμος! "Ισα-Ισα, εύγνωμονούσε τώρα, αυτό τό έγκλημά του! Χάρις σ' αυτό, κατώρθηκε νά γίνη ούζυγος της λατρευτής του μικρούλας Σουζέτ! Και γιά τη δική της την άγάπη ήταν πειά σίγουρος, τώρα που έκείνη τον έαναπέθηκε πάλι κοντά της, και κοιμόταν μάλιστα με τόση έμπιστοσύνη πλάι του!

Σέ μία στιγμή έπιτέλους, ή Σουζέτ σκόπησε. "Άρχισε νά έμπνησι σιγά-σιγά. Και έυπνοουσε, με τά μάτια της κλει-

στά άκόμη, άνεμίζοντας τό μικρό της χέρι γιά νά διώξη τον ύπνο άπ' τά θλέφαρά της και τά μαλλιά της άπ' τό μέτωπό της. Μά με νοχλήσει πάλι, έγειρε τό κεφάλι της στο προσέφαλο, γιά νά ένακαομηθή. Και τό χαμόγελο—γιά κάποιο γλυκό της όνειρο—άνθισε στα χείλη της τώρα...

Τότε ό "Έβμος έσκυψε κοντά της και ψιθύρισε με άνέκφραστη τρυφερότητα:

—Σουζέτ!

Τόν άκούσε. Δέν άνοιξε τά μάτια της γιά νά τον βή, αλλά τον άκουσε.

Και συγκλονίστηκε ούγκορμη, άπότομα! "Εστρεψε σιγά-σιγά τό κεφάλι της, με την έλπίδα πως είχε βή ίσως όνειρο κακό! "Αλλά μόλις άνοιξε τά μάτια της, μία τρομερή κραυγή έξέφυγε άπ' τό λαρούγι της:

Τόν είδε!... Ήταν έδώ!... Κοντά της!... "Ο "Έβμος της, αλλά κ' ό δολοφόνος!

"Έξαλλη από φρίκη, νινάχτηκε κάτω άπ' τό κρεβάτι. "Ετρεξε σέ μία γωνιά του δωματίου. Τά γονάτια της λύγισαν. "Εκρυψε τό πρόσωπό της στα χείρια της, γονάτισε, κ' άρχισε νά κλαίη με λυγμούς...

Έγχε θυμηθή πάλι, ή Σουζέτ. Τά είχε θυμηθή δια. Κι' όμως, είχε ριχτή χθές στην άγκαλιά του!

Κεραυνόμοσος άπ' τον άπόδοπτο άποτροπισμό της γυναίκας του ό "Έβμος, θέλησε νά πάη κοντά της, θέλησε νά της μωρμωρίσει στο αυτί την άπειρη άγάπη του, νά της μλήσει με γλυκύτητα και νά της πη λόγια που παρηγορούν και θαλασμώνουν τους πόνοους της καρδιάς...

Δέν τόλμησε, όμως. "Οχι από δειλία, αλλά από φρονιμάδα, από σύνεσι. Καλύτερα θά ήταν, νά την άφήσι έλεύθερη στα δάκρυά της. "Ετσι, θά ξεθούβαινε ό πόνοος της, και θάσθενε ή φρίκη της κ' ό άποτροπισμός της. "Ακίνητος, άνασκημένος στο κρεβάτι, την κυττάζε. Και την άκούσε έπίσης νά κλαίη...

Ναί, έξακολουθούσε νά κλαίη άκόμη ή Σουζέτ. Τά άναφυλλήτα της, συχνά και θαθεία, την τινάζαν ούγκορμη.

"Όστε ήταν λοιπόν τόσο ζωηρό τό μισος της ενάντιο του, ώστε—και ένακαρβιούενη, πάλι—νά έξακολουθή νά τον άποφεύγη!... Τόν πάγανε τον "Έβμο αυτή του ή σκέψι, οσο τη στριφογύριζε στο μωδιαμένο μυαλό του!

Δέν τόλμησε λοιπόν, νά την πλίσιαση. Φοδόναν. "Αν τούλεγε καμιά λέξι, πικρή κ' άνεπανόρθωτη;

"Αλλά πάλι, αισθανόνταν τόση συγκίνηση γιά τον πόνο της, ώστε δέν υπόρεσε νά κρατηθή. "Έκανε ένα θήμα. Και γονάτισε. Ήταν έτοιμος νά της μλήσει!

"Εκείνη τον άκούσε και γύρισε. Δέν έκλαψε τώρα. Ήταν άσποδύλωνη και τον κυττάζε κατάματα. Σιωπηλή, τούδειξε την πόρτα: Τόν έδιωχνε!

"Ο "Έβμος δέχτηκε φαρμακερή μαγαριά στην καρδιά. Βόγυμνε. "Έσκυψε με άπόνγνισι στο πάτωμα, και φίλησε την πεμμένη γάμο σαράπη της.

"Εκείνη νινάχτηκε όρθή, έστρελλαμένη. "Άρπασε τη σάοπα, τύχηθε θιαστικά τό φόρεμά τό φέρεμά της, τυλίχτηκε σ' ένα έπαυσιόσο!

"της κ' όρμησε ποδς την πόρτα. Σ' όλο αυτό τό διάστημα ήταν σάν "αινιά και μωρμωρίζε άκατανόητα λόγια θυμού και μίσους.

"Ο "Έβμος την πρόλαβε. Στάθηκε άστραπιάσι μπροστά της, κόβοντάς της τό δρόμο. "Η Σουζέτ ουτε καν γεισιόνιμισε γιά νά τον παραμερίσει, αλλά νόουσε άμέσως κ' έτρεξε έξωλη στο πασ'θουσο...

Τό θνοιξε. "Ο "Έβμος ένοιωσε άμέσως, οπι στην πασαικρότερη κίνησι του έκείνη θάπεπε κάτω άπ' τό παράθυρο και θά συντριβόναν.

"Ανέκφραστη τρεμούλα, άπεοίγρατσος πόςτος τον έπιασε τότε, μόλις σκέπηκε ένα τόσο άπαισιο πράγμα. "Ετρεξε άμέσως στην πόρτα, την άνοιξε διάπλατα παραμερίσας και της άφησε έλεύθερον τό δρόμο...

"Η Σουζέτ δέν δίτασε ουτε στιγμή. "Ετρεξε πρός τά έκει κ' όρμησε έξω στο διάδρομο. "Ο "Έβμος άκούσε με πένθημη θουβαμάρα τον ήχο των θιαστικών θημάτων της, καθώς κατέβαινε τη σκάλα: "Ασφαλώς θά ήθελε νά καταφύγη σέ κανένα δωμάτιο του κάτω πατώματος ή κοντά στην έξεδέλη "Ισαυρίνα...

"Ήταν μόνος του τώρα στο δωμάτιο. "Εξακολουθούσε

"Ω, με πόση λαχτάρα ρίχτηκε άμέσως στην άγκαλιά του!...

νά στέκεται ακόμα δρθιος, ακίνητος, μωδιασμένος. Τίποτα άλλο δέν σκεπτόταν, παρά μόνον αυτά τὰ δυὸ τρομερὰ πράγματα: "Ὅτι κάποτε ἔχασε τὴν Κλαίρη, τὴν πρώτη του γυναίκα, κι ὅτι τώρα ἔχανε τὴ Σουζέτ, τὴ λατρευτὴ του δεύτερη γυναίκα!..

Ἡ Σουζέτ ρίχτηκε ἔξω στὸ δρόμο κι ἄρχισε νὰ τρέχει. Ἐτρέχει κατευθείαν μπροστὰ τῆς, δίχως νὰ ξέρη πού πηγαίνει. Ἐτρέχει, μόνάχου... Ἄρκει πού ἔτσι ἔφραγε μακριὰ ἀπὸ κείνον!

Ἐνοτικά, μιά σκέψι ἐπιμόνη τῆς εἶχε κερφωθῆ στὸ μωλόδ. Νὰ φύγη... Νὰ φύγη μακριὰ του... Ἄδ' ἄφορο, ποῦ!..

Συγχρόνως αἰσθανόταν καὶ μιά ἀθρία γιὰ τὸν ἐαυτὸ τῆς. Ἦταν ἄρκετὸ πού φάνηκε Ἐκείνος γιὰ ν' ἄρχισῃ αὐτὴ ἔστρελλομένη νὰ τρέχει μακριὰ του!.. Μὰ γιατί;... Δέν εἶχε πάμει προηγούμενος νὰ τὸν μισῇ;... Δέν ἀσθάνθηκε μάλιστα καὶ μιά τρυφερὴ ἀγάπη γι' αὐτόν;... Καὶ πῶς κατάρθρωσαν νὰ κυριαρχήσουν αὐτὰ τὰ ἐρωτικά ἀσθητικά τῆς γιὰ κείνον, ἀφοῦ τόσο τὸν μισοῦσε καὶ τὸν ἀποτραπιάζονταν καὶ πρὶν καὶ τώρα;...

Εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια, ἂν μερικὸι ἄνδρες ἔχουν τὴ σατανικὴ δύναμι νὰ κυριαρχοῦν στὶς καρδιές καὶ νὰ τὶς ὑποτάσσουν;... Ὡστε ὑπάρχουν λοιπὸν θάσκακον καὶ γόητες ἄνδρες;...

Ἀσφαλῶς θὰ ὑπάκουον!.. Ἐἶχε ἀπόλυτη πεποίθησι σ' αὐτὸ ἡ Σουζέτ, τώρα!.. Νὰ, ἀφορμὴ τῆς στιγμιαίας ἐκείνης ἀδυναμίας τῆς, ἦσαν τὰ γλυκὰ καὶ τρομερὰ συγχρόνως μάτια τοῦ Ἐδμου. Καὶ θυμόταν τώρα, ὅτι πάντα τὴν φοβόταν τὸ μαγνητικό του ὄσο κι' ἀγαστημένο, ἀλλὰ καὶ μιστὸ θλέμμα του!

Τὸ φεγγάρι φώτιζε δυνατὰ τὴν κοιμημένη-ἀκόμη πλάσι κ' ἡ Σουζέτ ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχει λαχανιασμένη. Ἐἶχε βγῆ ἀπ' τὸ δρόμο κι' ἄλλοτε ἔτρεχε κοντὰ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ κι' ἄλλοτε ἀπομακρυνόταν ἀπὸ αὐτὴ.

Εἶδε σὲ μιά στιγμή, ὅτι ὄρι σκόταν καταμεσῆς στὸν κάμπο. Ἐπιπλεῖ ἔσαν στεναγμοί, κι' ἐξακολούθησε νὰ τρέχει. Ἦθελε νὰ ξεφύγῃ, καὶ νὰ πᾶη ὅσο πιὸ μακριάτερα μποροῦσε. Μὰ ἔσ' ναστάσεε με ἀποκαρδιωσι: Ἡ ἔρε, ὅτι δέν εἶχε τίποτε νὰ ὦ φεληθῆ ἀπ' τὴ φυγὴ τῆς!

Ναί, ἔτσι ἦταν. Κι' ἐκείνος νὰ μὴν ἔτρεχε ἀπὸ κοντὰ τῆς καὶ νὰ μὴν τὴν πρόφτανε ποτέ, καὶ νὰ μὴν τὴν ἀνάμυνε ποτέ του, ἐκείνη δέν θὰ μπορούσε ποτέ ὡστόσο νὰ διώξῃ τὴ σκέψι του! Ἐκενος θὰ ἦταν μακριὰ, μὰ ἡ λατρεία τῆς γι' αὐτόν θὰ ἦταν πάντα μέσα στὴ φυγὴ τῆς!

Ναί, τὸν ἀγαποῦσε... Ἦ, καλύτερα, τὸν λάτρευε... Δέν εἶχε πάμει ποτέ τῆς νὰ τὸν λατρεύῃ!..

Μὰ τότε, ἡ ἀναχώρησι τῆς, τὰ ταξείδια τῆς; Μπᾶ!.. Ἦσαν μιά πρόφασιν κρυφῆ, τῆς ἐπιθυμίας τῆς, νὰ τὴν παρακολούθησῃ!.. Μὰ ὁ φόβος τῆς ὁ διαρκῆς, μήπως τὸν δῆ κάπου νὰ ἐξπροβάλλῃ ἑαφνικά;... Μπᾶ!..

Ἦσαν ὅλα αὐτὰ μιά τρελλὴ ἔλπιδα τῆς νὰ τὸν ἔνασθῃ κοντὰ τῆς πάλι... Ναί, αὐτοῦ τοῦ κρυφοῦ τῆς πόθου προποησις καὶ ψευτις καὶ πρόφασις, ἦσαν ὅλοι οἱ φόβοι τῆς ἐκείνου!

Κι' ἂν ἔμεινε γιὰ τόσο πολὺν καιρὸ στὴν κοιλάδα αὐτὴ τοῦ Νέκαρ, τὸ κάμει ἐπιτήδεος. Θέλησε νὰ δώσῃ καιρὸ στὸν Ἐδμου, νὰ βρῆ τὰ ἴχνη τῆς, ἐπιτέλους, καὶ νὰ παρουσιάσῃ μπροστὰ τῆς.

Ὡ, Θεέ μου!.. Πόσον μὴνὸν προποησις κι' ὑποκρισις, πέρασαν γιὰ τὴ Σουζέτ!.. Καὶ πόσο περιφρονοῦσε τὸν ἐαυτὸ τῆς, τώρα πού ἔοθησαν ὅλες αὐτὲς ἡ πρόφασις κ' εἶδε ὀλοκάθαρ τὴν ἀλήθειαν, κ' εἶδε τὰ πραγματικά αἰσθητά τῆς ψυχῆς τῆς!..

Ναί, γι' αὐτὸ εἶχε συμπάθειαν- τόσο πολὺ καὶ τὸν Σουέν!.. Ὡ, Σουέν εὗρισκε τὸν Ἐδμου τῆς, ὅπως ἦταν κι' ἐκείνον στὴν παιδικὴ του ηλικία!.. Ἦταν τρυφερὴ γιὰ τὸν Σουέν, γιατί ὁ μικρὸς μιλῶδες πάντα γιὰ φόνους, γιατί αὐτοῖθε τὰ κεφάλια τὸν φαρμακερῶν φειδιων, γιατί ἦταν ἀγριοσι!..

Μὰ τῶς ἦταν ὁ μικρὸς κι' ὁ Ἐδμου τῆς!.. Παρόμοια ἐπιειδία τῆς παιδικῆς του ηλικίας, τῆς εἶχε κάποτε διηγηθῆ κι' αὐτός!.. Κι' ἂν εἶχε ὄσο ἀλλόκοτο κι' ἐξωτικό ὁ Σουέν, ἐξωτικὴ φυσιογνωμία ἐπίσης εἶχε κι' ὁ Ἐδμος τῆς!

Ναί, παντοῦ αὐτὸν ἀναγῆρθε τόσο καιρὸ ἡ ψυχὴ τῆς, ὅπουλα, ἀνυπομῆσασα στὴν ἐπιφάνεια. Δέν τολοῦσε νὰ τὸν ὀμολογήσῃ στὸν ἐαυτὸ τῆς, αὐτὸν τὸν κρυφὸ πόθο τῆς ψυχῆς τῆς ἡ Σουζέτ. Ζητοῦσε διαρκῶς νὰ πονηροῦται με τὴ συνείδησι τῆς καὶ νὰ τῆς κρύβῃ τὴς μυστικῆς ὄσο καὶ ζωρῆς προθέσις τῆς νὰ ἔνασθῇ τὸν Ἐδμου. Τὸν ἔνοχο καὶ δολοφρονοῦν αὐτὸν σύζυγο τῆς, τὸν ὁποῖο δῖθεν μισοῦσε, τὸν λάτρευε στὴν πραγματικότητα...

Ναί, τὸν λάτρευε!.. Μήπως δέν ρίχτηκε με δίψα στὴν ἀγκα-

λιά του, μόλις ἔκανε ἐπιτέλους τὴν ἀπροσδόκητὴ ἐμφάνισι του;.. Ναί!.. Καὶ τώρα ακόμα ποῦδρευε μακριὰ του, πάλι θάπερτε λατρυμῆ στὴν ἀγκαλιά του, ἂν τῆς παρουσιαζόταν καὶ τῆς ἀνοῖγε τὰ μπράτσια του!

Σκόνταμε σὲ μιά πέτρα κι' ἔπεσε μπροῦμῆσά στὴ γλῶσσι. Δέν ἀνεχε νὰ περπατήσῃ ἄλλο. Ἀνασπώθηκε με κόπο καὶ κάθισε ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν πέτρα. Σκίρτησε, καθὼς ἄκουσε τὸ φλοῖσθο νεροῦ πὸ πέρα. Ὡστε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἔξανάρθε πάλι κοντὰ στὸ ποτάμι;

Ἐμεινε καθισμένη ἐκεῖ, με τὴ σκέψι τῆς ἀνάστασι. Ἦταν συνένοχη κι' αὐτὴ, ἐνός φοιχτοῦ δηλητηριαστοῦ. Φυσικά! Ἄφοῦ ἦξερε τὸ θανάδρο ἐγκλήματ, ἀφοῦ τὰ εἶχε μάθει ὅλα, τὸν λάτρευε ὡστόσο κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του...

Ἄλλωστε, εἶχε ὠφελῆθῃ κι' αὐτὴ ἀπ' τὸ ἐγκλήματ τοῦ Ἐδμου. Σκοτώνοντας ἐκείνον τὴν Κλαίρη, ἐγκλημάτῃσι γιὰ νὰ παντρευθῆ τὴ Σουζέτ... Ναί, δέν τὸ ἦξερε θέβαια αὐτὸ τότε, ἡ Σουζέτ!.. Μὰ τώρα;...

Ἀνατρίχιασε ἄγρια ἡ Σουζέτ, τώρα!.. Γιατί!.. Γιατί ἀναρωτήθηκε, ἂν ἦθελε ἡ ψυχὴ τῆς νὰ εἶ ἡ Κλαίρη!.. Κι' ἡ ψυχὴ τῆς, ἡ ὑπαρξὴ τῆς ἔλη, ἔδωσαν παρεῦθις μιά φοδερὴ ἀπάντησι: "Ὁχι!.. Καλύτερα πού εἶνε νεκρὴ ἡ Κλαίρη!.. Γιατί ἂν ἦταν ζωντανὴ, δέν θὰ ἦμιον ἐγὼ γυναίκα τοῦ λατρευτοῦ μου Ἐδμου!.. Ὡ, Θεέ μου!.. Θεέ μου!..

Πῶς τόλμησε ἡ Σουζέτ νὰ δώσῃ μιά τόσο φοικαστικὴ ἀπάντησι στὸν ἐαυτὸ τῆς;... Ὁχι, δέν ἦταν ἡ Σουζέτ πού ἀσκήρισε τὴς ἀπαισις αὐτὲς σκέψις, ἀλλὰ ἦταν ἡ τυφλὴ λατρεία τῆς γιὰ τὸν δηλητηριαστὸ Ἐδμου τῆς!

Ἄχ, πόσο μισοῦσε αὐτὸ τὸ ἀσθημά τῆς τώρα, ἡ Σουζέτ!.. Πόσο μισοῦσε αὐτὸ τὸν ἄν ἂν ἂ π ἡ τῆς γιὰ κείνον!.. Πόσο μισοῦσε κι' ἀποτραπιάζονταν αὐτὸν τὴν «τυφλὴ λατρεία» τῆς, γιὰ τὸν κακοῦργο σύζυγο τῆς! Ἡ ἀγάπη τῆς κ' ἡ λατρεία τῆς γιὰ κείνον, τὴν ἔκσαν κι' αὐτὴ συνένοχη ἐνός ἐγκλημάτιου.

Μὰ τὴν ἴβια στιγμή, πού ἡ φουρτουνασμένη ὑπαρξὴ τῆς ἔκανε ὅλες αὐτὲς τῆς θασανιτικῆς σκέψις, ἡ ψυχὴ τῆς δέν ἔπαυε ν' ἀναρωτιέται διαρκῶς: — Γιατί ὁ Ἐδμος μ' ἄφησε νὰ φύγω ἔτσι, ἀπὸ κοντὰ του;... Γιατί δέν με παρακολούθησε, τρέχοντας κι' αὐτὸς ἔσπια μού;... Μὰ δέν τὸν μέλλει λοιπὸν καθόλου ἐκείνον, πού τρέχῃ ἔτσι μέσα στὴ νύχτα καὶ στίς ἑρμιές;... Ἦ, μὰ εἶνε τερατώδης αὐτὴ ἡ ἀδιαφορία του! Κι' ἐξακολούθησε ἔτσι αὐτοῦ ἀσθητά, ν' ἀναρωτιέται ἡ Σουζέτ. Καὶ καθόταν ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν πέτρα... περιμένοντάς τον!..

Τὸν περιμένει! Πόσο θὰ ἦθελε νὰ ἦταν ἐκεῖ στὸ πλάι τῆς, ὁ Ἐδμος.. Γιατῆ δέν με παρακολούθησε, τρέχοντας κι' αὐτὸς ἔσπια μού!.. Ἦξερε τόσα γλυκὰ λόγια νὰ λέῃ!... Κι' ὄχι ὅλο τὰ ἴδια!..

Ναί, δέν τὰ ἔξανῃ μωμουρῖσει σὲ ἄλλη γυναίκα, αὐτὰ τὰ λόγια τῆς ἀγάπῆς ὁ Ἐδμος. Ὅστε στὴν πρώτη του γυναίκα. Ἦταν σίγουρη ἡ Σουζέτ, ὅτι ὁ σύζυγός τῆς δέν ἀγάπησε ποτέ του τὴν πρώτη του γυναίκα. Αὐτὸ ἄλλωστε, τὸ εἶχε θεβαιώσει κι' ἡ γρᾶ-Μαγκέ.

Τὴ δυστυχισμένη τὴν Κλαίρη, πού ἦταν θαμμένη στὸν σκεπτόν τῆς τάφο!.. Ζήλευε λοιπὸν ἡ Σουζέτ, τὸ ἄμιορο ἐκείνου πλάσματος;

Θεέ μου, πόση ἀθρία καὶ περιφρόνησι ἐνοιόθεε τώρα γιὰ τὸν ἐαυτὸ τῆς!

Κύτταξε, κατάλαβε ἑαφνικά ὅτι τὸ θλέμμα τῆς τόσην ὦρα ἦταν ἐπιμόνη κερφωμένο πρὸς τὸ ποτάμι... Γιατῆ ὄχι;... Γιατῆ νὰ μὴν πεθάνῃ;...

Θὰ ἦταν πολὺ εὐκολο, αὐτὸ. Νά, ἀπ' τὸ μέρος πού θρισκόταν τώρα, θὰ βάδιζε λίγα θήματα καὶ θάπερτε μέσα στὸ ποτάμι. Ὅλα θὰ τελείωναν, τότε. Ὁχι ἀμῆσοι θέβαια, ἀλλὰ πολὺ σύντομα. Τὸ νερὸ θὰ τὴν συνέπαινε μακριὰ. Θὰ φωνάζει, θέβαια, γιατί ὄσοι πνίγονται φωνάζουν...

Θὰ τὴν ἄκουγε ὄμοις, ἐκείνος;... Ὁχι, σίγουρα θὰ τὴν ἄκουγε καὶ θάπερτε νὰ τὴ σώσῃ, καὶ θὰ τὴν ἔσωσε στὰ τελευταία!.. Μποροῦσε νὰ μὴν τὴ σώσῃ;... Ἄφοῦ, γιὰ νὰ τὴν κἀνὴ δικὴ του ἀναγκάστηκε νὰ σκίωσῃ;

Κι' ἦταν, ἄλλωστε, τόσο καλὸς πάντα ἀπέναντι τῆς, τόσο τρυφερός καὶ τὴ λάτρευε τόσο!

(Ἄκολουθεῖ)

Ἐξάλλη ἀπὸ φρίκη, τινάχτηκε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι...